

этимологическаго правописанiа, за да са

Тази истина оправдаватъ и найпросвѣщеннiи народе Европы, т. е. Нѣмцы, Французе и Англезе. Видь че въ единъ край Германiи (*Нѣмской земли) говоратъ *ik* намѣсто *ich*; *ik hev bin*, намѣсто *ich bin gewesen*; а въ другiй край *isch bin kwest* на мѣсто *istago*. Въ Швабiа (*Нѣмской земли) изрекватъ *geha, kema*; въ Пруссiа *jejen, kummen* на мѣсто *gehen, kommen*, и проч. Сто тысящи такива примѣре.

Замете и Французовъ, и ще видите истое.

А какво са' направили тѣзи просвѣщеннiи народе? Не са' гладали на изреченiе простонародiа; но са' отрадили свое правописанiе на этимологiи языка. Да и истии Англезе, кои Старо-саксонское *snough* (доста) изрековатъ сега *inof*, бардатъ до днешнiй день этимологическiа прилики не само своихъ словъ, но и чуждыхъ, со сичко това че ги изричатъ инакъ; на пр. *пешнъ, passion*; и това пастратъ въ сичкiа чужды рѣчи, отъ кои има нiхнiй языкъ цѣлъ третiй дѣлъ. И каква препона не е' оставила тѣзи народе да са просвѣтатъ?